

aceluia care a supus-o acestor forțe. Cu toate acestea, ea și-a păstrat speranța de a fi eliberată de această sclavie, de degradarea la care a fost supusă, pentru a cunoaște libertatea și măreția copiilor lui Dumnezeu. Noi știm că toate cele create suspină și îndură durerile unei nașteri, care durează încă. Și nu numai ele, ci și noi, care am început prin a-l primi pe Duhul Sfânt, noi înșine suspinăm în noi și așteptăm ca să se descopere că suntem fii adoptivi. Avem nevoie de o astfel de lectură a istoriei umane pentru a redescoperi sensul existenței noastre, dar și de cuvintele-sămânță și de ajutorul Duhului Sfânt, pentru a ne redobândi libertatea și demnitatea de copii ai lui Dumnezeu.

Pr. Tarciziu Șerban

Calendarul săptămânii 12-19 iulie 2026

12	D	DUMINICA A 15-A D.P.A.; Sf. Ioan Gualberto, abate; Fer. David Gonson, m.
13	L	Ss. Henric al II-lea, împ. *; Eugen al Cartaginei, ep.
14	M	Sf. Camil de Lellis, pr. *
15	M	Ss. Bonaventura, ep. înv. **; Vladimir
16	J	Sf. Fc. Maria de pe Muntele Carmel *
17	V	Ss. Alexie, cerșetor; Marcelina, fc. Ss. Emilian din Durostorum, m. **; Frederic, ep.; Sf. Fc. Maria a Libertății
18	S	
19	D	DUMINICA A 16-A D.P.A.; Ss. Epafra, ep., m.; Macrina, clg. Gândul săptămânii

„Fii fericit când nu ai altă mângâiere decât aceea de a-i putea consola pe ceilalți.” (Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

12 iulie 2026 • DUMINICA A 15-A DE PESTE AN • Sf. Ioan Gualberto, abate; Fer. David Gonson, m.

LECTURA I

Ploaia face pământul să rodească.

Citire din cartea profetului Isaia 55,10-11

Așa vorbește Domnul: „Așa cum ploaia și zăpada coboară din ceruri și nu se întorc acolo fără să ude pământul și să-l facă să rodească, să încolțească și să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă, la fel va fi cuvântul meu care a ieșit din gura mea: nu se va întoarce la mine în mod zadarnic, fără ca să facă ceea ce îmi place și să aibă succesul pentru care l-am trimis”.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 64(65),10abcd.10e-11.12-13.14 (R.: cf. Lc 8,8a)

R.: Doamne, binecuvântează pământul ca să aducă roade bogate!

Tu vizitezi pământul,
tu îi potolești setea cu îmbelșugare;
tu îl copleșești cu bogății.

Râul lui Dumnezeu este plin cu apă.
R.

Tu faci să crească grâul pentru oameni.

Astfel, pregătești pământul:
îi uzi brazdele, îi sfărâmi bulgării,
îl înmoui cu ploaie și răsadurile i le binecuvântezi. **R.**

Încununezi tot anul cu bunătățile tale:
pe urmele tale curge belșugul.
Se ivesc pășuni în pustiu,
colinele sunt încinse cu veselie. **R.**

Pășunile se înveșmântă cu turme,
văile se îmbracă cu grâne;
toate strigă de bucurie și cântă. **R.**

LECTURA A II-A

Creația așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Romani 8,18-23

Fraților, eu consider că suferințele timpului prezent nu se pot compara cu gloria viitoare care ni se va revela. Într-adevăr, creația așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu. Căci creația a fost supusă

zădărniceii, nu de bunăvoie, ci din cauza aceluia care a supus-o, cu speranța că și ea, creația, va fi eliberată de sclavia stricăciunii spre libertatea gloriei filor lui Dumnezeu. De fapt, noi știm că toată creația suspină și suferă durerile unei nașteri până în timpul de acum, dar nu numai ea, ci și noi, cei care avem ca prim dar al lui Dumnezeu Duhul, și noi suspinăm în noi înșine, așteptând înfierea și răscumpărarea trupului nostru.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

cf. Lc 8,11

(Aleluia) Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu, Cristos este semănătorul; cine l-a aflat pe Cristos va trăi în veci. (Aleluia)

EVANGHELIA

Iată, semănătorul a ieșit să semene.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Matei 13,1-23

În ziua aceea, ieșind Isus din casă, s-a așezat pe țărmul mării. S-a adunat lângă el o mulțime atât de mare încât el s-a urcat să se așeze în barcă și toată mulțimea stătea pe țărm, iar el le spunea multe în parabole: „Iată, semănătorul a ieșit să semene! Și, în timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Venind păsările cerului, au mâncat-o. O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit pentru că nu avea pământ adânc; iar când soarele a răsărit, s-a veșejit și,

pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini. Spinii, crescând, au înăbușit-o. Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod: care o sută, care șaiszeci, care treizeci. Cine are urechi, să asculte!” Apropoiindu-se, discipolii i-au spus: „De ce le vorbești în parabole?” Iar el, răspunzând, le-a zis: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți misterele împărăției cerurilor, dar acelora nu le-a fost dat, căci celui care are i se va da și-i va prisosi, iar celui care nu are i se va lua și ceea ce are. De aceea le vorbesc în parabole, pentru ca văzând să nu vadă și auzind să nu audă, nici să nu înțeleagă și să se împlinească profeția lui Isaia care spune: «De ascultat veți asculta, dar nu veți înțelege și de privit veți privi, dar nu veți vedea. Căci inima acestui popor a devenit insensibilă, urechile lor cu greu aud, iar ochii și i-au închis ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima și să se întoarcă, iar eu să-i vindec». Însă fericiți sunt ochii voștri pentru că văd și urechile voastre pentru că aud! Adevăr vă spun: mulți profeți și drepti au dorit să vadă ceea ce vedeți și n-au văzut și să audă ce auziți și n-au auzit. Așadar, ascultați parabola semănătorului! Oricine ascultă cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine Cel Rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui: acesta este ce s-a semănat de-a lungul drumului. Ce a fost semănat pe loc pietros este cel care ascultă cuvântul și-l primește îndată cu bucurie, dar nu are rădăcini în sine, este de scurtă durată; când vine o încercare sau o persecuție din cauza cuvântului, imediat se scandalizează.

Ce a fost semănat între spini este cel care ascultă cuvântul, dar grija acestei lumi și pofta amăgitoare a bogăției înăbușă cuvântul și rămâne fără rod. Iar ce a fost semănat în pământ bun este acela care ascultă cuvântul și-l înțelege. Acesta aduce rod și face care o sută, care șaiszeci, care treizeci”.

Cuvântul Domnului

În textul evanghelic al duminicii trecute, Isus Cristos i se adresa lui Dumnezeu Tatăl printr-o rugăciune de preamărire prin care îi mulțumea pentru acea „taină” pe care le-a dezvăluit-o celor mici, dar rămasă ascunsă celor înțelepți și pricepuți, „taină” care, asumată și trăită așa cum Fiul a revelat-o, oferă tuturor odihnă pentru suflet. Revelația acelei „taine” se face, potrivit evangheliei din această duminică, și prin intermediul învățăturilor pe care Isus le oferă cu multă răbdare și generozitate tuturor celor veniți să-l asculte. Aceste cuvinte ale Împărăției sunt rostite adesea sub formă de parabole care, deși par a fi atât de vii și atât ușor de înțeles de către oricine, ele păstrează un sens enigmatic pe care, o dată în plus, cei cu inima împietrită nu îl pricep. Parabola rostită de Isus în această duminică pune în scenă un semănător care aruncă pe pământ sămânță din belșug. Din sămânța

căzută pe pământ, o parte ajunge pe marginea drumului, alta pe pământ pietros, alta între spini și, în sfârșit, alta ajunge pe pământ bun. Or, toate cuvintele-semințe au în ele, potrivit primei lecturi, puterea și vocația rodirii. Cu toate acestea, nu toate cuvintele-semințe vor „rodi”, întrucât, așa cum va explica mai apoi Isus, unele nu vor fi înțelese și atunci, Cel rău le va lua de la cei ce nu se preocupă să le priceapă, altele nu vor putea prinde rădăcini datorită nestatorinciei și căderilor din timpul prigoanelor îndreptate împotriva Cuvântului, iar altele vor fi sufocate de grijile acestei lumi și de pofta de avere. Vor fi, în schimb, și cuvinte-semințe care vor rodi, dar nici acestea nu o vor face toate la potențialul lor maxim, ci vor oferi unele o sută, altele șaiszeci, iar altele doar treizeci la sută din rodul așteptat. În spatele acestor metafore întrezărim situații concrete de viață în care ne putem regăsi, situații în care uneori valorificăm, alteori ratăm întâlnirea cu cuvântul-sămânță care ar putea odrăsli în noi rod de viață. Lectura a doua din această duminică explică în termeni, uneori dramatici, istoria umană, aservită forțelor nimicitoare ale Celui rău, istorie în care cuvântul-sămânță ar oferi o adevărată eliberare: Toată făptura a fost supusă forțelor nimicitoare, nu pentru că ea ar fi vrut, ci din cauza